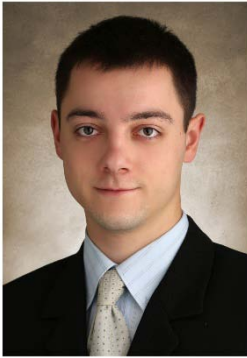

Toldi Márk, kertészmérnök

Köszönöm!

Kertészeti szakszavakkal élve a következő téma nem képezi szerves részét az áprilisnak, de úgy érzem erre a jeles napra nem lehet kellőképpen felkészülni – ugyanis egy bizonyos szinten minden nap Őket ünnepeljük.

Ha tovább visszük ezt a gondolatmenetet, rá kell jönnünk, hogy ezt a napot nem birtokolhatják teljes mértékben. Egyedül nem válhattak volna Anyává... Mindenkinek meg van a párja, aki azzá teszi, aki.

Még mielőtt bármit is papírra vetnék és megjelenhetnének az első kétely foszlányok a kedves Hölgy Olvasókban, ugyan úgy – az éppoly jelentőségteljes férfiúi populációt megnyugtatva, létezik Apák napja is (2017.06.18.).

Ám most a változó dátumú ünnepkörbe sorolt, Anyák napjának jelentőségét szeretném növelni pár gondolat erejéig.

E témához szorosan kapcsolódó idézetként tűzöm be **Oravecz Imre** művét, mely mély értelmezésében tükrözi az Anyukák iránt példázott, mélyről jövő tiszteletet, az ételkreációik iránt. *Nincs is életmentőbb csomag egy szívből jövő Anyai húslevesnél...*

„Mégfőzi a húst,
megfőzi a krumplit,
megfőzi a tésztát,
megfőzi a tojást,
megfőzi a levest,
megfőzi a főzeléket,
megfőzi a tejbegrízt,
mindent megfőz,
de engem nem főz meg,
mert én így is ennivaló vagyok.”

Bármennyire is fiatal az ember, egy belső hang sugallatára hallgatva mindig is volt Anyák napja. Mindenki a maga módján és tehetségének fényében igyekezett mindazt a jót visszaadni, amit az Édesanyjától kapott.

A történelem alap pillérei szerint e jeles nap egészen Görögorszáig nyúlik vissza az idő tekervényes hurkain keresztül, sőt több mint valószínű, az első Anyuka Rhea volt, akit pompás ünnepséggel éljeneztek – ugyanis Ő az Istenek anyja.

Az idő előrehaladtával, egyre inkább jellemzővé vált az Anyukák köszöntése. Példának okáért az Egyesült Államokban először 1872 – ben ünnepelték. Hazai viszonylatban 1925 – ben került sor a köszöntésre - három évvel később már miniszteri rendelet emelte ki ezt a napot, a már akkor buzgón munkálkodó virágosok örömére.

Aki inkább a szemének hisz, mint a lerótt betűknek, az bátran „zarándokoljon” el a Szent Rókus Kórház elé, Budapesten, ahol is megtalálható Semmelweis Ignác és egy anyuka – karjában a kisbabájával, szobor képében.

Ezen felül 1933 ban a Pesterzsébeti iskolák vöröskeresztes csoportjai által is kifejezték tiszteletüket az Anyukák iránt az egyedülálló Anyák szobrával (XX. kerület Szent Erzsébet tér).

Az ókori Görög mítoszoktól egészen napjainkig jelentőséget tulajdonítottak a viszonzásnak. Ez afféle örök érvényű hála, melyet a legjobban csakis úgy lehet átadni, ha szívből jön.

Természetesen az emberi természet az egyszerűsége törekszik és sokan élnek a készáru adta lehetőséggel – a kényelemmel, mely megengedi, hogy akár internetről – akár boltból megvásárolhatóvá váljon egy ajándéktárgy.

És most a tárgyon van a hangsúly...

Tévhit, hogy adni csak fizikailag megfogható „dolgot” lehet.

A gyermekek ugyan ezt még nem feltétlenül értik, és az Ő mértékeikben a legjobb ajándék egy kézzel – lélekkel készített kis kreáció, amely tükrözi a gyermek jellemét (kicsit kusza, kicsit színes – kicsit Ő). Más módokon még nem tudja kifejezni a háláját – de a tanulás útján legalább már megteszi az első pár lépést. Évekkel később viszont már megérti milyen is a hála – milyen csak adni.

A Brit tudósok is bizonyíthatták volna, hogy bizony az évek múlásával és a szerepek felcserélődésével egyre inkább szerepet kap ez a neves nap.

Felnőtt fejjel sem szabad elfelejtkeznünk mindarról a sok jóról, amit kaptunk az Édesanyánktól (és ismételten, nyomatékosan ki kell jelentenem – létezik Apák napja is).

Magát a személyiségünket, a szemünk színét (igen – igen, Apák is léteznek...) és még oly sok minden felsorolható – ám a sor legvégső pontját, ami egyben a legfontosabb is:

Azt, hogy Anyává érhattünk – és hogy fordult a kocka.

Igyekszem minden kedves Földlakót arra biztatni, hogy kifejezetten ezen a napon fejezze ki szeretetét az Édesanyja felé. Bármennyire is morcos a néni – egy mosolyért cserébe megéri meglepni őt a **kedvenc virágával**.

Kertészeti keretet adva mondókámnak fel kell hoznom azt az eshetőséget is, miszerint kooperatív jelleggel menjünk ki a gyermekekkel a természetbe, egy kis köteg zsineggel (akár az óvoda udvarán) – és mindenki a saját megérzésének és szellemiségének figyelembe vételével válasszon virágokat, melyeket csokorba köt. Így alapjában biztosítjuk a változatosságot és az egyediséget.

Lesznek fiókák, akik összekötnek egy adag fűszálat és kész is a szép csokor – míg mások bejárják az egész óvoda udvarát, s mégsem lelnek rá arra a virágra, amit szívesen átnyújtanának. Mások látván mit szedett Panni, ők is azt szedik.

A lényeg, hogy a kreativitásukon és a biztosított változatosság háttérén keresztül kimutassák személyiségüket és fejlődjenek.

(„*Miért ezt a virágszálat választottad?*”)

Az óvoda udvarának elsivatagosodását elkerülve, indítványozható csak egy szál virág kiválasztása, némi zölddel (fűszálak, tamariska, örökzöldek...) vegyítve.

Természetbarát opció a séta után a teremben lerajzoltatni a fiatalokkal az általuk választott virágszálat. Annak a rajznak is lesz oly teremtő ereje, mint ha levágták volna őket – gyérítve az óvoda udvarának vizuális élményét.

Ha ezen felül még meg is tudják mondani a becses Édesanyáknak a virágok elnevezéseit, akkor büszkén jelenthetem, hogy a jövő kertész nemzedékének kialakulására még van esély.

